

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2014. gada 12. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesību aktu tuvināšana — Direktīva 2004/39/EK —
54. pants — Valsts finanšu uzraudzības iestāžu pienākums glabāt dienesta noslēpumu —
Informācija par krāpniecisku ieguldījumu sabiedrību, kura atrodas likvidācijas procesā

Lieta C-140/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 19. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 20. martā, tiesvedībā

Annett Altmann ,

Torsten Altmann ,

Hans Abel ,

Waltraud Apitzsch ,

Uwe Apitzsch ,

Simone Arnold ,

Barbara Assheuer ,

Ingeborg Aubele ,

Karl-Heinz Aubele

pret

Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht ,

piedaloties

Frank Schmitt .

* Tiesvedības valoda – vācu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks, kas pilda otrās palātas tiesneša pienākumus, K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*] (referents),

ģenerālvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 4. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- A. un T. Altmann, H. Abel, W. un U. Apitzsch, S. Arnold un B. Assheuer, kā arī I. un K. H. Aubele vārdā — M. Kilian un S. Giller, *Rechtsanwälte*,
- *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* vārdā — R. Wiegelmann, pārstāvis,
- *Phoenix Kapitaldienst GmbH* likvidatora F. Schmitt vārdā — A. J. Baumert, *Rechtsanwalt*,
- Vācijas valdības vārdā — T. Henze un J. Möller, pārstāvji,
- Igaunijas valdības vārdā — N. Grünberg, pārstāve,
- Grieķijas valdības vārdā — M. Germani, K. Nasopoulou un F. Dedousi, pārstāves,
- Portugāles valdības vārdā — L. Inez Fernandes, A. Cunha un M. Manuel Simões, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā — K.-P. Wojcik, A. Nijenhuis un J. Rius, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2014. gada 4. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīvas 2004/39/EK, kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK (OV L 145, 1. lpp.), 54. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts A. un T. Altmann, H. Abel, W. un U. Apitzsch, S. Arnold un B. Assheuer, kā arī I. un K. H. Aubele tiesvedībā pret *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* (Federālais Finanšu darījumu uzraudzības dienests, turpmāk tekstā — “*BaFin*”) par pēdējā minētā 2012. gada 9. oktobra lēmumu liegt pieeju atsevišķiem dokumentiem un informācijai par *Phoenix Kapitaldienst GmbH Gesellschaft für die Durchführung und Vermittlung von Vermögensanlagen* (turpmāk tekstā — “*Phoenix*”).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2004/39 preambulas 2. un 63. apsvērumā noteikts:

“(2) [...] Tālāk jāparedz saskaņošanas pakāpe, kas vajadzīga, lai ieguldītājiem nodrošinātu augstu aizsardzības līmeni un ļautu ieguldījumu sabiedrībām sniegt pakalpojumus visā Kopienā, kura ir vienotais tirgus, piederības valsts uzraudzībā. [...]”

[..]

(63) [...] Pārrobežu darbību pieaugošās aktivitātes dēļ kompetentām iestādēm savstarpēji jāsniedz attiecīgā informācija, kas vajadzīga to funkciju izpildei, lai nodrošinātu šīs direktīvas efektīvo piemērošanu, tostarp piemērošanu situācijās, kad pārkāpums vai aizdomas par pārkāpumu var attiekties uz iestādēm divās vai vairākās dalībvalstīs. Apmainoties ar informāciju, ir stingri jāievēro dienesta noslēpums, lai nodrošinātu nevainojamu minētās informācijas nosūtīšanu un īpašu tiesību aizsardzību.”

- 4 Direktīvas 2004/39 17. panta “Vispārēja prasība attiecībā uz pašreizēju uzraudzību” 1. punktā noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes uzrauga ieguldījumu sabiedrību darbības, lai novērtētu atbilstību šajā direktīvā paredzētajiem darbības nosacījumiem. Dalībvalstis nodrošina, ka ir noteikti attiecīgi pasākumi, lai ļautu kompetentajām iestādēm iegūt informāciju, kas vajadzīga, lai novērtētu ieguldījumu sabiedrību atbilstību minētajām saistībām.”

- 5 Minētās direktīvas 50. pantā “Pilnvaras, kas jā dara pieejamas kompetentām iestādēm” paredzēts:

“1. Kompetentajām iestādēm piešķir visas uzraudzības un izmeklēšanas pilnvaras, kas ir vajadzīgas to funkciju izpildei. [...]”

2. Pilnvaras, kas minētas 1. punktā, īsteno saskaņā ar valstu tiesību aktiem, un tās ietver vismaz tiesības:

- a) piekļūt jebkurai dokumentam jebkādā formātā un saņemt tā kopiju;
- b) pieprasīt informāciju no jebkuras personas un vajadzības gadījumā izsaukt un nopratināt personu, lai gūtu informāciju;

[..].”

- 6 Šīs pašas direktīvas 54. pantā “Dienesta noslēpums” noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentajām iestādēm, visām personām, kas strādā vai ir strādājušas to kompetento iestāžu vai to vienību labā [...] ir saistošs pienākums glabāt dienesta noslēpumu. Konfidenciālu informāciju, ko tās var saņemt, pildot savus pienākumus, nevar izpaust nevienai personai vai iestādei, izņemot pārskata vai apkopojuma veidā tā, lai nevar identificēt atsevišķas ieguldījumu sabiedrības, tirgus dalībniekus, regulētus tirgus vai jebkuru citu personu, izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības vai pārējie šīs direktīvas noteikumi.

2. Ja ieguldījumu sabiedrība [atzīta par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu], konfidenciālu informāciju, kas neattiecas uz trešām personām, var izpaust civillietās vai komerciālā tiesvedībā, ja tas ir vajadzīgs tiesvedības veikšanai.

3. Neskarot gadījumus, uz ko attiecas krimināltiesības, kompetentās iestādes, [...] kas saņem konfidenciālu informāciju atbilstoši šai direktīvai, to var izmantot tikai, veicot savus pienākumus un funkcijas [...]. Tomēr, ja kompetentā iestāde vai cita iestāde, struktūra vai persona, kas sniedz informāciju, piekrit, tad kompetentā iestāde, kas saņem informāciju, var izmantot to citiem mērķiem.

4. Uz visu konfidenciālu informāciju, kas saņemta, ar ko veikta apmaiņa vai kas nosūtīta atbilstoši šai direktīvai, attiecas dienesta noslēpuma nosacījumi, kas noteikti šajā pantā. Tomēr šis pants neliedz kompetentajām iestādēm apmainīties ar konfidenciālu informāciju vai nosūtīt to [...], saņemot piekrišanu no kompetentās iestādes vai citas iestādes vai struktūras vai fiziskas vai juridiskas personas, kas darījusi zināmu attiecīgo informāciju.

5. Šis pants neliedz kompetentajām iestādēm saskaņā ar valsts tiesību aktiem apmainīties ar konfidenciālu informāciju vai nosūtīt konfidenciālu informāciju, kas nav saņemta no citas dalībvalsts kompetentās iestādes.”

7 Direktīvas 2004/39 56. panta “Pienākums sadarboties” 1. punktā ir noteikts:

“Dažādu dalībvalstu kompetentās iestādes savstarpēji sadarbojas vienmēr, kad tas ir vajadzīgs, lai izpildītu to pienākumus, kas paredzēti šajā direktīvā, izmantojot pilnvaras, kas tām piešķirtas vai nu ar šo direktīvu, vai ar valstu tiesību aktiem.

Kompetentās iestādes sniedz palīdzību pārējo dalībvalstu kompetentajām iestādēm. Jo īpaši tās apmainās ar informāciju un sadarbojas jebkurā izmeklēšanā vai uzraudzības darbībās.

[..]”

Vācijas tiesības

8 2005. gada 5. septembra Likuma par informācijas brīvību (*Informationsfreiheitsgesetz*) (*BGBL.* 2005 I, 2722. lpp.; turpmāk tekstā – “*IFG*”) 1. panta 1. punkts formulēts šādi:

“Atbilstoši šā likuma noteikumiem ikvienam ir tiesības piekļūt federālo iestāžu oficiālajai informācijai.”

9 *IFG* 3. panta “Īpašu sabiedrības interešu aizsardzība” 4. punktā noteikts:

“Tiesības piekļūt informācijai nav jānodrošina, ja

[..]

4. informācijas sakarā jāievēro profesionālā vai dienesta noslēpuma pienākums vai pienākums ievērot konfidencialitāti vai diskretumu, kas paredzēts tiesību aktā vai vispārējos administratīvos noteikumos par klasificētas informācijas materiālo un organizatorisko aizsardzību.”

10 1998. gada 9. septembra Kredītiestāžu likuma (*Kreditwesengesetz*) (*BGBL.* 1998 I, 2776. lpp.) redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2013. gada 4. jūlija likumu (*BGBL.* 2013 I, 1981. lpp.; turpmāk tekstā – “*KWG*”), 9. panta “Pienākums ievērot konfidencialitāti” 1. punktā noteikts:

“[*BaFin*] nodarbinātas [...] personas, ciktāl to darbības mērķis ir šā likuma īstenošana, nedrīkst bez atļaujas izpaust vai izmantot faktus, kas tām kļuvuši zināmi šīs darbības rezultātā un kuru neizpaušana ir [personu, uz kurām šis likums attiecas,] vai trešās personas interesēs, it īpaši rūpnieciskos vai komercnoslēpumus, pat ja tās ir izbeigušas dienesta attiecības vai savu darbību. [...]”

- 11 1998. gada 9. septembra Vērtspapīru tirdzniecības likuma (*Wertpapierhandelsgesetz*) (*BGBI.* 1998 I, 2708. lpp.) redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2013. gada 15. jūlija likumu (*BGBI.* 2013 I, 2390. lpp.; turpmāk tekstā – “*WpHG*”), 8. panta “Pienākums ievērot konfidencialitāti” 1. punkts ir formulēts identiski *KWG* 9. panta 1. punktam.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 12 No lēmuma par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka ar *Amtsgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas Pirmās instances tiesa, Vācija) 2005. gada 1. jūlijā pieņemto lēmumu ir ticis uzsākts *Phoenix* maksātnespējas process. Līdz ar to šī sabiedrība darbību ir beigusi un kopš tā laika ir likvidācijas procesā. *Phoenix* uzņēmējdarbības mērķis pamatā bija apkrāpt ieguldītājus. Zaudējumi tika nodarīti apmēram 30 000 ieguldītāju, zaudējumu summai sasniedzot 600 miljonus euro.
- 13 *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas Apgabaltiesa) ar 2006. gada 11. jūlija spriedumu kriminālprocesā atzina divus bijušos šīs sabiedrības vadošos darbiniekus par vainīgiem ļaunprātīgā uzticēšanās izmantošanā un krāpnieciskās darbībās ar ieguldījumiem un sodīja viņus ar brīvības atņemšanu attiecīgi uz septiņiem gadiem un četriem mēnešiem un diviem gadiem un trīs mēnešiem.
- 14 2012. gada 21. maijā prasītāji pamatlietā *BaFin* atsaucās uz *IFG* 1. panta 1. punktu, lai varētu iepazīties ar dokumentiem saistībā ar sabiedrību *Phoenix*, tādiem kā revidentu ziņojumi, līgumi, dienesta ziņojumi, iekšējie atzinumi, attiecīgā sarakste, kā arī ieguldījumu sabiedrību darbības un kompensāciju fondu pārvaldības pārskati.
- 15 Ar 2012. gada 31. jūlija lēmumu *BaFin* lielā mērā apmierināja minēto informācijas pieprasījumu. Prasītājiem pamatlietā tomēr tika atteikta piekļuve *Ernst & Young* 2002. gada 31. marta īpašajam audita ziņojumam, kā arī *Phoenix* revidentu ziņojumiem, iekšējiem atzinumiem, ziņojumiem, sarakstei, dokumentiem, līgumiem, kontraktiem, dienesta ziņojumiem un vēstulēm attiecībā uz *Phoenix*, kā arī visiem iekšējiem atzinumiem un sarakstei, kas tikuši veikti vai uzsākti pirms un pēc iepriekš minētā audita ziņojuma paziņošanas.
- 16 *BaFin* noraidīja šos [informācijas] pieprasījumus, pamatojot ar to, ka *KWG* 9. pantā un *WpHG* 8. pantā, tos skatot kopā ar *IFG* 3. panta 4. punktu, paredzētie konfidencialitātes pienākumi neļauj sniegt piekļuvi attiecīgajai informācijai. 2012. gada 21. augustā prasītāji pamatlietā šo atteikumu apstrīdēja. *BaFin* šo sūdzību noraidīja ar savu 2012. gada 9. oktobra lēmumu.
- 17 2012. gada 12. novembrī prasītāji pamatlietā iesniedzējtiesā cēla prasību par *BaFin* lēmumu. Iesniedzējtiesa ar 2012. gada 11. decembra spriedumu, pamatodamas uz *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā Administratīvā tiesa) judikatūru, lika *BaFin* nodrošināt piekļuvi daļai no pieprasītās informācijas.
- 18 Tomēr no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka lietā, kura arī attiecās uz piekļuvi *BaFin* rīcībā esošajai informācijai par *Phoenix*, iesniedzējtiesa ar 2008. gada 12. marta spriedumu ir nospriedusi, ka tiesības piekļūt informācijai, pamatojoties uz *IFG* 1. panta 1. punktu, var tikt izvirzītas, ja *KWG* 9. pantā un *WpHG* 8. pantā noteiktie aizsardzības mērķi konfidencialitātes ievērošanu vairs neparedz. Šajā spriedumā iesniedzējtiesa ir paziņojusi, ka nepastāv leģitīma interese saglabāt *Phoenix* komercnoslēpumu un darījumu noslēpumu konfidencialitāti, jo prasītā informācija attiecas uz krimināli sodāmām darbībām vai citiem smagiem tiesību pārkāpumiem.
- 19 Iesniedzējtiesa uzsver, ka tā turpina uzskatīt, ka tādā lietā kā šajā gadījumā nav jāaizsargā *Phoenix* intereses un ka tādējādi izņēmuma kārtā ir iespējams atkāpties no *KWG* 9. pantā un *WpHG* 8. pantā paredzētā pienākuma saglabāt konfidencialitāti.

20 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai ar Eiropas Savienības tiesībām ir saderīga situācija, ka finanšu pakalpojumu uzņēmumus uzraugošām valsts iestādēm noteiktais obligātais pienākums ievērot konfidencialitāti, kas izriet no attiecīgiem Savienības tiesību aktiem (šajā gadījumā – [Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 15. decembra] Direktīvas 2004/109/EK [par atklātības prasību saskaņošanu attiecībā uz informāciju par emitentiem, kuru vērtspāpirus atļauts tirgot regulētā tirgū, un par grozījumiem Direktīvā 2001/34/EK (OV L 390, 38. lpp.)], [Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 14. jūnija] Direktīvas 2006/48/EK [par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu (OV L 177, 1. lpp.)] un [Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija] Direktīvas 2009/65/EK [par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz pārvedamu vērtspāpīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (PVKIU) (OV L 302, 32. lpp.)] un ir atbilstoši transponēts valsts tiesībās ar [KWG] 9. pantu un [WpHG] 8. pantu, var tikt pārkāpts, piemērojot un interpretējot tādu valsts procesuālo tiesību normu kā Administratīvā procesa likuma (*Verwaltungsgerichtsordnung*) 99. pants?
- 2) Vai tāda uzraudzības iestāde kā [BaFin] attiecībā uz personu, kura atbilstoši [IFG] ir lūgusi atļauju piekļūt informācijai par noteiktu finanšu pakalpojumu sniedzēju, var atsaukties uz pienākumu ievērot konfidencialitāti, kāds tai jāievēro tostarp atbilstoši Savienības tiesībām (kā pienākumi, kas paredzēti [KWG] 9. pantā un [WpHG] 8. pantā), ja sabiedrības, kura ir piedāvājusi finanšu pakalpojumus un kura maksātnespējas dēļ uzņēmējdarbību ir izbeigusi un ir likvidācijas procesā, galvenais uzņēmējdarbības mērķis ir bijis plaša mēroga krāpnieciska darbība, kas saistīta ar apzinātu zaudējumu nodarīšanu ieguldītājiem, un ja vairākiem šīs sabiedrības vadošajiem darbiniekiem ar galīgu notiesājošu spriedumu ir piemēroti vairāku gadu cietumsodi?”

Tiesvedība Tiesā

21 Ar 2014. gada 19. maija vēstuli, kas Tiesas kancelejā nonāca šajā pašā datumā, iesniedzējtiesa informēja Tiesu, ka tā neuztur savu pirmo jautājumu. Šādos apstākļos atbilstoši Tiesas Reglamenta 100. panta 1. punktam uz šo jautājumu nav jāatbild.

Par otro prejudiciālo jautājumu

22 Ievadam jāprecizē, ka, kaut arī iesniedzējtiesa ir atsaukusies uz Direktīvu 2004/109, Direktīvu 2006/48 un Direktīvu 2009/65, ņemot vērā minētās tiesas, atbildot uz tai atbilstoši Reglamenta 101. pantam uzdoto Tiesas lūgumu sniegt paskaidrojumus, sniegto papildu informāciju, iesniedzējtiesa ir apstiprinājusi, ka, ņemot vērā *Phoenix* izsniegtās atļaujas apjomu, pamatlietā atbilstīgs ir vienīgi Direktīvas 2004/39 54. pants.

23 Tādējādi uzdotais jautājums jāaplūko vienīgi no šī panta viedokļa.

24 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtība vaicā, vai Direktīvas 2004/39 54. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka valsts uzraudzības iestāde var administratīvā procesa ietvaros atsaukties uz pienākumu glabāt dienesta noslēpumu attiecībā pret personu, kas tai lūgusi piekļuvi informācijai par ieguldījumu sabiedrību, kura atrodas likvidācijas procesā un kuras galvenais uzņēmējdarbības modelis ir bijis plaša mēroga krāpnieciska darbība, kas saistīta ar apzinātu zaudējumu nodarīšanu ieguldītājiem, un ja vairākiem šīs sabiedrības vadošajiem darbiniekiem piespriesti cietumsodi.

25 Lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, jāņem vērā Direktīvas 2004/39 mērķi un tās 54. panta konteksts.

- 26 No Direktīvas 2004/39 preambulas 2. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir sasniegt saskaņošanas pakāpi, kas vajadzīga, lai ieguldītājiem nodrošinātu augstu aizsardzības līmeni un ļautu ieguldījumu sabiedrībām sniegt pakalpojumus visā Savienībā piederības valsts uzraudzībā.
- 27 Turklāt no minētas direktīvas preambulas 63. apsvēruma izriet, ka pārrobežu darbību pieaugošās aktivitātes dēļ dažādu dalībvalstu kompetentām iestādēm savstarpēji jāsniedz attiecīgā informācija, kas vajadzīga to funkciju izpildei, lai nodrošinātu šīs direktīvas efektīvu piemērošanu.
- 28 Tā saskaņā ar Direktīvas 2004/39 17. panta 1. punktu dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt, ka kompetentās iestādes pastāvīgi uzrauga ieguldījumu sabiedrību darbības, lai novērtētu to pienākumu izpildi.
- 29 Šīs pašas direktīvas 50. panta 1. un 2. punktā paredzēts, ka kompetentajām iestādēm jābūt visām uzraudzības un izmeklēšanas pilnvarām, kas nepieciešamas to funkciju veikšanai, tostarp tiesībām piekļūt jebkuram dokumentam un pieprasīt informāciju no jebkuras personas.
- 30 Direktīvas 2004/39 56. panta 1. punktā visām kompetentajām iestādēm ir uzlikts pienākums sniegt palīdzību pārējo dalībvalstu kompetentajām iestādēm un jo īpaši apmainīties ar informāciju un sadarboties jebkurā izmeklēšanā vai uzraudzības darbībās.
- 31 Tādas ieguldījumu sabiedrību darbības kontroles sistēmas, kas balstīta uz dalībvalsts ietvaros īstenotu uzraudzību un informācijas apmaiņu starp vairāku dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kā iepriekšējos punktos īsi aprakstītā efektīvai darbībai nepieciešams, lai gan uzraudzītās sabiedrības, gan kompetentās iestādes varētu būt drošas, ka principā tiks saglabāts sniegtās konfidenciālās informācijas konfidencialais raksturs (pēc analogijas skat. spriedumu *Hillenius*, 110/84, EU:C:1985:495, 27. punkts).
- 32 Kā norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 37. punktā un kā izriet arī no Direktīvas 2004/39 preambulas 63. apsvēruma pēdējā teikuma, šādas uzticēšanās neesamība varētu apdraudēt uzraudzības darbībai nepieciešamās konfidenciālās informācijas netraucētu nosūtīšanu.
- 33 Tādējādi Direktīvas 2004/39 54. panta 1. punktā kā vispārīgs princips paredzētais pienākums glabāt dienesta noslēpumu ir paredzēts, gan lai aizsargātu tieši skartos uzņēmumus, gan lai aizsargātu Savienības finanšu instrumentu tirgu normālu darbību.
- 34 Īpašie gadījumi, kad vispārīgais aizliegums izpaust konfidenciālu informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpums, neliedz to nosūtīt vai izmantot, ir sīki uzskaitīti Direktīvas 2004/39 54. pantā.
- 35 No tā izriet, ka izņēmumi no vispārīgā aizlieguma izpaust konfidenciālu informāciju nevar tikt izdarīti ārpus minētajā pantā konkrēti paredzētām situācijām.
- 36 Šajā gadījumā, ņemot vērā *Phoenix* darbības krāpniecisko raksturu, tās vadošo darbinieku kriminālsodus un tās atrašanos likvidācijas procesā, jānorāda, pirmkārt, ka Direktīvas 2004/39 54. panta 1. punktā noteikts, ka pienākums glabāt dienesta noslēpumu ir piemērojams, “izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības”.
- 37 Otrkārt, jāatgādina, ka minētās direktīvas 54. panta 2. punktā paredzēts, ka, ja ieguldījumu sabiedrība ir atzīta par maksātnespējīgu vai obligāti likvidējamu, “konfidenciālu informāciju, kas neattiecas uz trešām personām, var izpaust civillietās vai komerciālā tiesvedībā, ja tas ir vajadzīgs tiesvedības veikšanai”.
- 38 Tādējādi attiecībā uz informāciju par tādām ieguldījumu sabiedrībām kā sabiedrība pamatlīdētā, kas ir atzīta par maksātnespējīgām vai obligāti likvidējamām, pienākums glabāt dienesta noslēpumu var tikt neievērots – izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības, – tikai tad, ja ir izpildīti trīs

iepriekšējā punktā paredzētie nosacījumi, proti, ka konfidenciālā informācija neattiecas uz trešajām personām, ka šīs informācijas izpaušana notiek civillietās vai komerciālā tiesvedībā un ka šī informācija ir vajadzīga tiesvedības veikšanai.

- 39 Taču no lēmuma par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu neizriet, ka pamatliesa, kas attiecas uz administratīvo procesu par atbilstoši *IFG* iesniegtu pieprasījumu par piekļuvi informācijai un dokumentiem, kuri ir valsts uzraudzības iestādes rīcībā, attiektos uz krimināltiesībām, jo šis pieprasījums tika iesniegts pēc tam, kad bija pasludināti notiesājoši spriedumi krimināllietās pret *Phoenix* vadošajiem darbiniekiem, nedz arī ka tā attiektos uz prasītāju pamatlietā ierosinātu civillietu vai komerciālu tiesvedību.
- 40 Ja tas tā ir – par ko jāpārlicinās iesniedzējtiesai –, neviena no Direktīvas 2004/39 54. panta tiesību normām neļauj atkāpties no pienākuma glabāt dienesta noslēpumu.
- 41 Iesniedzējtiesas uzsvērtie apstākļi, ka, pirmkārt attiecīgās sabiedrības galvenais uzņēmējdarbības modelis ir bijis plaša mēroga krāpnieciska darbība, kas saistīta ar apzinātu zaudējumu nodarīšanu ieguldītājiem, un, otrkārt, ka vairākiem šīs sabiedrības vadošajiem darbiniekiem piespriesti cietumsodi, nekādā veidā nemaina uz uzdoto jautājumu sniedzamo atbildi.
- 42 Tādējādi uz otro jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 2004/39 54. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka valsts uzraudzības iestāde var administratīvā procesa ietvaros atsaukties uz pienākumu glabāt dienesta noslēpumu attiecībā pret personu, kas nesaistīti ar lietu, uz kuru attiecas krimināltiesības, vai civillietu vai komerciālu tiesvedību tai lūgusi piekļuvi informācijai par ieguldījumu sabiedrību, kura atrodas likvidācijas procesā, pat ja šīs sabiedrības galvenais uzņēmējdarbības modelis ir bijis plaša mēroga krāpnieciska darbība, kas saistīta ar apzinātu zaudējumu nodarīšanu ieguldītājiem, un vairākiem šīs sabiedrības vadošajiem darbiniekiem piespriesti cietumsodi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 43 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lem par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīvas 2004/39/EK, kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK, 54. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka valsts uzraudzības iestāde var administratīvā procesa ietvaros atsaukties uz pienākumu glabāt dienesta noslēpumu attiecībā pret personu, kas nesaistīti ar lietu, uz kuru attiecas krimināltiesības, vai civillietu vai komerciālu tiesvedību tai lūgusi piekļuvi informācijai par ieguldījumu sabiedrību, kura atrodas likvidācijas procesā, pat ja šīs sabiedrības galvenais uzņēmējdarbības modelis ir bijis plaša mēroga krāpnieciska darbība, kas saistīta ar apzinātu zaudējumu nodarīšanu ieguldītājiem, un vairākiem šīs sabiedrības vadošajiem darbiniekiem piespriesti cietumsodi.

[Paraksti]